

Hulákat na lesy kdesi v chráněných krajinách,
v snách i v peřinách,
V bezprostřední blízkosti lítosti se vracím přes mosty,
kde bouří řeka a čeká, až pohltí člověka
v celé jeho kráse a nepochopitelnosti,
zdá se, že jsme hosty ve zlých časech.
Napsal jsem na zeď všechna svá cizí jména,
abych zůstal tvým jediným mezi všema,
náhodnýma nehodnýma...(hold nýmamd)

V tom sevření vře ve mně nečitelnost svazku,
neb s nohama nad zemí děláš s každým lásku,
upřímnou soustrast sounáležitosti,
má soukromá pastí kurtizáno cudnosti.

R: Jsem asi jat, daleko od domova,
A ty roštěnka z žebra Adamova.

Jsem asi jat, daleko od domova,
A ty roštěnka z žebra Adamova.

Jsem komorník v tvém předpokoji slasti,
sborník citátů a citů bez tvé účasti.
Samaritán, vždy když sama jsi tam.
Mám strach.
Tak třeba z nejistoty,
z toho že nejsi to ty,
kdo průsvitnou dlaní mi míří do cizoty,
jsi múzou tónotepců,
jsi ryté písmo slepců.

Jsem stopař,
jsem slovo tajenkáře,
jsem vzkaz na zrcadle psaný v páře,
jsem číslo co půjčenou tužkou píšeš do diáře.
Nářez!
Neřešitelných maličkostí,
ví bůh že vášeň a výbuchy zlosti,
jsou nedílnou součástí pospolitosti dvou lidí.
Vidím jak visím na ocelovém lanku,
jak s úspěchem ožíráš mou tělesnou schránku,
vánku vlhkých nocí,
stékám po tvých bocích.

ref.
Jsem asi jat, daleko od domova,
A ty roštěnka z žebra Adamova.

Jsem asi jat, daleko od domova,
A ty roštěnka z žebra Adamova.

Jsme dva obrysy,
črty černou tuší,
vzpomeň jak kdysi hledala's spřízněnou duši
a teď jsi autorka příběhů pro zralé muže.

Jsem bez dechu,
skrytý mezi patry,
hledáš útěchu - vklad je nenávratný.
zatím nerozhodně, bloudíš po dně,
pojd' mě strhnout s sebou.

Život bez hranic přesně podle slepé mapky,
pořád chtěla's víc
a teď to chceš vzít zpátky,
má milá, marnivá
má milá, mazlivá.

ref.

Jsem asi jat, daleko od domova,
A ty roštěnka z žebra Adamova.

Jsem asi jat, daleko od domova,
A ty roštěnka z žebra Adamova...